

ХАЙДУШКИ ПЕСНИ

ОЙ, ЧАКЪРЕ, ТИ СЛАВЕН ВОЙВОДО

(народна песен от Самоковско)

Вж. рубриката "Нотни примери" / Хайдушки песни No. 1

Провикнала се е буля Ангелина,
провикнала се, па заплакала,
па заплакала, па занареждала:

- Ой, Чакъре, мили ми войводо,
ой, Чакъре, славен ми хайдутин!
Събери си верна ти дружина,
събери я, па разтуряй | 2
тия мътни вади, дето
наш'те момци мият | 2
беювата черна руда. | 2

Черни почерняхя,
млади застаряхя,
дом и ниви запустяхя | 2
от тая пуста ангария. | 2

Отде я дочу славния хайдутин,
па си събра верна си дружина,
та отиде и разтури всички вирове и вади, | 2
дето мият беювата черна руда. | 2

Па изпрати абер на турския паша,
ангария вече нийде да не зима,
щото турски глави там ще се търкалят, | 2
а беювата ще бъде най-отпреде. | 2

ЖИВ Е ТОЙ, ЖИВ Е

Текст: Христо Ботев

Жив е той, жив е, там на Балкана,
потънал в кърви лежи и пъшка,
юнак с дълбока на гърди рана, | 2
юнак във младост и сила мъжка. | 2

На една страна захвърлил пушка,
на друга - сабя на две строшена,
очи темнеят, глава се люшка, | 2
уста проклина цяла вселена. | 2

Лежи юнакът, а на небето
слънцето спряло сърдито пече,
жътварка пее нейде в полето, | 2
а кръвта още по-силно тече. | 2

Жътва е сега! Пейте, робини, тез тъжни песни,
грей и ти, слънце, в таз робска земя,
ще да загине и този юнак, | 2
но млъкни сърце.

Денем му сянка пази орлица,
вълкът му кротко раната ближе,
над него сокол, юнашка птица, | 2
и тя се за брат, за юнак грижи.

Настане вечер, месец изгрее,
звезди обсипят свода небесен,
гора зашуми, вятър повее, | 2
Балкана пее хайдушка песен.

И самодиви в бяла премена
чудни, прекрасни песни поемат,
тихо нагазват трева зелена | 2
и при юнака дойдат, та седнат.

Една му с билки раната върже,
друга го пръска с вода студена,
трета го в уста целуне бърже, | 2
а той я гледа мила, засмена.

Каж ми, сестро, де е Караджата,
де е и мойта верна дружина,
кажи ми, пък ми вземи душата, | 2
аз искам, сестро, тук да загина.

И плеснат с ръце, па се прагърнат
и с песни хвъркат те в небесата,
летят и пеят, дорде осъмнат, | 2
и търсят духа на Караджата.

Но съмна вече, а на Балкана,
юнакът лежи, кръвта му тече,
вълкът му ближе лютата рана, | 2
а слънцето пак пече ли, пече.

Тоз, който падне в бой за свобода,
той не умира, него жалят
земя и небо, звяр и природа | 2
и певци песни за него пеят.

СВИВАЙ БАЙРАК, МАНУШ ВОЙВОДА

Есен ми дойде, сланата падна,
сланата падна, листе попари,
я, свивай байрак, ти, Мануш войвода!

Листе попари на гора зелена,
листе окапа на гора зелена,
я, свивай байрак, ти, Мануш войвода!

Стига сме яли и пили
тлъсти агънца и вино червено,
вино червено, върла ракия.
Я, свивай байрак, ти, Мануш войвода!

Стига носихме острите саби,
саби френгии, чифте пищови,
я, свивай байрак, ти, Мануш войвода!

Нашите бащи все из гора ходят,
все из гори ходят и за нази питат.
Нашите майки покрай къщи ходят,
покрай къщи ходят и за нази питат.
Я, свивай байряк, ти, Мануш войвода!

Нашите сестри по седенки ходят,
по седенки ходят и за нази питат.
Я, свивай байрак, ти, Мануш войвода!

Нашите деца все из село ходят
голи и боси и за нази питат.
Я, свивай байрак, ти, Мануш войвода!

РАЗБОЛЯ МИ СЕ НИКОЛА

(народна, хороводна)
Разболя ми се Никола,
Никола, млада войвода

на връх на Стара планина,
на хайдушката равнина.
До него седят хайдути,
хайдути, млади юнаци,
вода му с вино даваха,
в очи Никола гледаха.
Никола дума хайдути:
- Хайдути, отбор юнаци,

кога си очи затворя,
кога се с душа разделя,
да не се някой излъже,
над мене да си заплаче!
Ала ви вярно заръчвам,
викнете с пушки, гръмнете,
хайдушка песен запейте,
хайдушки байрак развейте!

СЛЪНЦЕТО ТРЕПТИ, ЗАХОЖДА

По Иван Груев

Слънцето трепти, захожда
зад зелената гора,
млад юнак си кон извежда | 2
низ железната врата.

Жално, милно той поглежда
къмто Стара планина
и си тихо проговаря | 2
на стара си майчица:

- Мила мамо, аз отивам
там, де търчат като рой,
сабята си днес изтривам, | 2
полетявам аз на бой...

ОТДОЛ ИДЕ, МАЛЕ, ЕДНО ЛУДО-МЛАДО

(бавно хоро)

Отдол иде, мила мамо, едно лудо-младо, | 2
едно лудо-младо, мамо, младо неженено.

На рамо му, мила мамо, пушка манлихера, | 2
у ръце му, мила мамо, дор до два пищови.

Па на мене, мила мамо, вели, та говори: | 2
- Я почекай, малка моме, нещо да ти кажа,

нещо да ти кажа, моме, нема да те лажа, | 2
ке те водим, малка моме, у гора зелена,

там ни чака, малка моме, верна ми дружина, | 2
верна ми дружина, моме, горе у Пирина.

Със душмани, малка моме, кървав бой да водим, | 2
та родината ни скъпа да я освободим!

ЗАДАДЕ СЕ ОБЛАК ТЪМЕН

Текст: Хр. Ботев

Зададе се облак тъмен
откъм гора, от Балкана. | 2
Дали ще е дъждец дребен,
или ще е буря страшна. | 2

Кажы, дядо, защо плачеш
над тез дълги бразди черни. | 2
Байрак ли се не развява,
или немаш сърце младо. | 2

Кажы, дядо, твойте мъки,
твойте мъки и неволи. | 2
Байрак ли се не развява,
или немаш сърце младо. | 2

Бог да прости баба Стойна,
тя пееше, ти ореше. | 2

НЕ ЖАЛИ, МАЙКО, НЕ ТЪЖИ

Текст: Хр. Ботев

Не жали, майко, не тъжи,
че станах ази хайдутин,
че станах ази хайдутин,
хайдутин, майко, бунтовник.

Да скитам, майко, по гори,
по разни пъти, майко, незнайни,
а тебе, мила майко, оставих
за мъжко чедо да жалиш.

Не жали, майко, не тъжи,
че станах ази хайдутин,
а тебе клета, майко, оставих
за първо чедо, майко, да жалиш.

ПУСТАТА СТАРА ПЛАНИНА

Пустата Стара планина
никога празна ней била -
зиме е пълна с дървари,
а лятос пълна с хайдутини.
На всяко дърво - и пушка,
на всяка и вейка - и байрак!

Войвода беше Стояна,
Стояна страшен хайдутин
със триста млади юнаци,
със триста верни хайдутини.
Гората дума-продума
на тия млади юнаци:

- Смело се вие борете,
от този враг жестоки
вий народ освободете!
Докат гората издума,
тез думи, майко, свещени
триста са пушки пукнали,
триста юнаци паднали.

ЗНАЯ ПЕСЕН ЗА ЧАКЪР ВОЙВОДА

Зная песен за Чакър войвода -
как се е борил смело за народа,
нея да си пея аз обичам,
с гордост българче се аз наричам.

Кой не е видял Чакър войвода,
но всеки е слушал за него,
закрилник - за бедни сиромаси,
страшилник - за турци поганци.

Водил бе Чакър дружина
дор петнадесет години
през гъсти усои и падини
низ тая Рила планина.

Зная песен за Чакър войвода -
как се е борил смело за народа.
Нея да си пея аз обичам
и с гордост българче се аз наричам!

ЧЕРНИ ОЧИ ВЕСЕЛО ГЛЕДАЛИ

(народна)

Черни очи весело гледали,
сега потъмнели и невидели,
че през друм минаха
три синджира роби.
Първи синджир - все млади юнаци,
втори синджир - все млади невести,

трети синджир - все млади девойки.
Насреща им - Марко Кралевики,
той на турци потийом говори:
- Хвала на вази, триста чехадари
и петстотин млади еничери,
нѐ ви откуп хиляда алтъни,
та пуснете три синджира роби!

- Назад, назад, незнайни юначе,
и за тебе празна халка има!
Разсърди се Марко Кралевики,
па извади тежка боздугана,
та погуби триста чехадари
и петстотин млади еничери,
та отпусна три синджира роби!

РОДЕН ЗА ХАЙДУТИН

(народна)

Йорги Дафинка думаше:
- Дафинке, булка хубава,
стани ми дрехи събери,
свържи ги в тънка мърама,
тури ги в мешин дисаги
и ми кончето изведи,
с бял ориз го назоби
и с руйно вино напои!
Аз ща, Дафинке, да ида
на Рила, Стара планина,
върл хайдутин да стана,
със врага сили да мера.

Недей се сърди на мене,
а най се сърди на мама,
аз на майка се обадох,
да не ме жени майка ми.
Ази съм с крила намерен,
върл хайдутин да стана,
аз кога умра, Дафинке,
мене ще орли изядат,
мама нема да плаче.
Ти като умреш, Дафинке,
теб ще в гроб заровят
и майка ще да те оплаче.

ЧАВДАР ПРЕЗ ГОРА ВЪРВЕШЕ

(народна)

Чавдар през гора вървеше
и на гората думаше:
- Горо ле, горо зелена,
имаш ли, горо, юнаци
из тебе, горо, да ходят
и аз при тях да отида!
Гората мълчи, не казва,
водата бучи, не чува,
най се обади славейче,

то на Чавдара продума:
- Чавдаре, младо юначе,
вчера оттука замина
баща ти с вярна дружина,
замина, за теб питаше!
Къде е Чавдар да дойде,
дружина да ми поведе,
дружина да ми поведе,
байрака да ми развее!

СТАРИ ДЯДО СТАДО ПАСЕ

Стари дядо стадо пасе
горе по Пирина.
Стадото му кротко блее,
стари дядо песен пее.
Кой ще нази от враг пази -
старите измряха,
старите измряха, Боже,
младите избиха.

Де е Левски, де е Ботев,
де е Караджата
с неговата чета, Боже,
все отбор момчета?
Стари дядо стадо пасе
горе на Пирина.
Стадото му кротко блее,
стари дядо песен пее.

НЕЩО КЕ ТЕ ПИТАМ, БАБО

Нещо ке те питам, бабо, право да ми кажеш,
право ке ми кажеш, бабо, нема да ме лажеш: | 2
- Кой войвода беше, бабо, у вас на вечера -
дали Гоце Делчев, бабо, дали Даме Груев? | 2

- Щом ме питаш, мори аго, право ке ти кажа,
право ке ти кажа, аго, нема да те лажа. | 2
Нито Гоце Делчев, нито Даме Груев,
а си беше, мори аго, Тодор Александров, | 2
Тодор Александров, аго, с неговата чета,
с неговата чета, аго, все отбор момчета! | 2
Снощи заминаха, аго, снощи заминаха
и си заминаха, аго, с турци да се бият, | 2
с турци да се бият, аго, тебе жив да хванат,
тебе жив да хванат, аго, глава да ти режат, | 2
глава да ти режат, аго, за твоите золуми.

ТОЗИ МИ КАРА КОЛЪО

(народна)

Бре, този ми Кара Колъо, той на майка си думаше:	във бащини ми хамбари.	2
- Мале ле, стара майчице, 2 гора се, мале, разлистила, 2	Я дай ми, мамо, пушката и моите дрехи юнашки, юнашки да се облека, юнашки да си подсвирна! 2	2
мойто се сърце разигра, мен ми е, мале, додяло, додяло и натежало, 2 да гледам турчин как бесней 2	А че в Балкана да ида, във тая Стара планина, отбор юнаци да сбера, до триста мина дружина, 2	2
във бащини ми дворове, във бащини ми кошари,	до триста верни другари.	2

АТМАДЖА ДУМА СТРАХИЛА

(романс)

Атмаджа дума Страхила:
- Страхиле, страшен хайдутин,
Страхиле, страшен хайдутин, | 2
защо си толкоз потъмнял,
потъмнял, още погрознал?

Дали ти пушка дотегна 2 или ти сабля омръзна, 2 или ти либе домиля, или ти майка дожала?	най си ми майка почина, моята майка рождена. Затуй съм ази кахърен, 2 кахърен, още посърнал, 2	2
- Нито ми пушка дотегна, 2 нито ми сабля омръзна, 2	за мойта майка си жаля, за скъпа майка рождена.	2

МОЛИМ СЕ, МАЙЧИЦЕ

(хороводна)

Молим се, майчице, молим се
да дойде лято-пролято,
за да се люшне хорото,
да хукне старо и сляпо!
Да тръгнат млади хайдутини,
хайдутини по път геренин
със пушки на раменете,
с лъскави саби, ножове.
Я да им стана войвода
и да ги, майко, поведе,
поведа и ги заведе

у тая гора зелена!
Молим се, майчице, молим се,
да дойде лято-пролято,
за да се люшне тревата,
да хукне старо и сляпо!

МЛАД ДЕВЕР БУЛЯ ДУМАШЕ

(народна)

Млад девер буля думаше:
- Я викни, бульо, та запей,
дано те байчо зачуе,
байно ми, млада войвода
във тая гора зелена,
при тия върли хайдуги.
Викнала Ганка, запяла,
ах, зачу я млад Стоян,
меден си кавал извади,
засвири жално, та милно.
Кавал му свири, говори:

- Ганке ле, булче хубаво,
чуй, какво ще ти заръчам,
туй да го, Ганке, направиш!
Кога детето добиеш,
на мене да го наречеш,
кат мене, Ганке, да стане,
млада войвода да бъде,
млада войвода да бъде
по гори, Ганке, да ходи,
по гори и планини
върли душмани да гони!

ГЕРО РАЗПУСКА ДРУЖИНАТА

(народна)

Слънце зайде зад гора зелена,
а юнаци воз гора зелена,
полъга ги това добро време -
до полунощ добро време било,
от полунощ - слани и снегове.
Замръзная пушки за силаве,
а силаве - за сини елечи,
а елечи - за тънки кошуле,
а кошули - за бели рамене.
- Вала тебе, ой, ти, Геро юнак,
замръзная пушки за силаве,
да ни водиш на ладни меани,

у меани, ладни одае,
заваная слани и снегове,
заваная студни дъждове.
Заведете ги, Геро, бре, войвода,
заведете ги на ладни меани!
Па говори Геро, бре, войвода:
- Вала вамо, сговорна дружина,
вече може айдуци да бъдем,
да си идем на наши дворове! -
Разпрати ги Геро, бре, войвода,
та сите си на дома ойдоа
и Геро си на двори отиде.

ГОРО ЛЕ, МАЙКО

Горо ле, горо зелено,
горо ле, майко юнашка,
горо ле, майко юнашка,
юнашка майко, крилница!

Сведи си, горо, клоните,
сгъсти си, горо, шумките,
не давай, горо, да мине
през тебе турска потеря.

Тез дни хайдуги запрели,
кервана пусти, що вози,
златото турско, що кара,
там долу у Цариграда.

Везира ферман издава,
голяма потеря изпраща,
гората да се претърси,
хайдуги да се изловят.

За всеки хванат хайдугин
по сто гроша награда,
а за техен войвода -
наградата е петстотин.

Затуй ли, горо, майчице,
много чада си закрила,
укривай, горо, и тези
юнаци, млади хайдуги!

ГЕНА МИ ПОЙДЕ НА ЧЕШМА

Гена ми пойде на чешма
стомните да си напълни,
стомните да си напълни,
юнак от гора да лади,
юнак от гора да лади,
раните да му изцери.
- Ой, Гено, Гено хубава, | 2
донеси вода студена,

напуни, Гено, стомните,
накачи пато към дома,
отвори порти капижик,
подади стомни на юнак!
Ой, Гено, Гено хубава, | 2
донеси вода студена!
Дигна ми юнак стомните,
разхлади гърло юнашко,

разхлади гърло юнашко,
разклати снага хайдушка,
разклати снага хайдушка,
отнесе Гена хубава.
- Ой, Гено, Гено хубава, | 2
донеси вода студена!

МОМА ХАЙДУТИН СТАНАЛА

(хороводна)

Де се е чуло-видело, леле,
де се е чуло-видело,
мома хайдутин да стане, леле,
на триста млади юнаци!
Петранка мома хубава, леле,
Петранка мома хубава,
една на мама и тате, леле,
една на мама и тате.
Петранка в гора отиде, леле,
Петранка в гора отиде
на хайдушкото сборище, леле,
на хайдушкото сборище.
Там си Петранка завари, леле,
там си Петранка завари

до триста млади юнаци, леле,
до триста млади хайдути.
Че я хайдути избраха, леле,
че я хайдути избраха
техен войвода да бъде, леле,
войвода, млада девойка.
Че си Петранка поведе, леле,
че си Петранка поведе
дружина верна сговорна, леле,
дружина верна сговорна
по късни доби потайни, леле,
по късни доби потайни,
потайни, друми незнайни, леле,
потайни, друми незнайни!

РУСАНКА ХАЙДУТИН СТАНАЛА

(хороводна)

- Русанке, моме хубава, | 2
дали си чула, разбрала, | 2
ей, ей, брей, моме, брей,
дали си чула-разбрала, | 2
дали си чула-разбрала, | 2
в село хайдути ке дойдат, | 2
ей, хей, брей, моме, брей, | 2
тебе Русанке да земат,

тебе Русанке да земат,
байрака да им развяваш, | 2
ей, хей, брей, моме, брей, | 2
низ тия гори зелени!
Докат Русанка продума, | 2
на праг хайдутин застана. | 2
ей, хей, брей, моме, брей,
и на Русанка продума:

- Русанке, моме Русанке, | 2
хайде със нази да дойдеш, | 2
ей, хей, брей, моме, брей,
във тая гора зелена. | 2
Дружина да ни проводиш, | 2
байрака да ни развяваш,
ей, хей, брей, моме, брей, | 2
байрака да ни развяваш. | 2

ЖЕНА ВОЙВОДА

(хороводна)

Де се е чуло-видяло
мома войвода да бъде
на седемдесет юнака,
на седем бели байрака!
Води Еленка дружина
до девет цели години,
на десетата година
Еленка дума Иванчо:

- Иванчо, кючук байрактар,
що ми се сърди дружина,
сърди се, та ме не гледа,
мъдри се, та не ми дума!
Дали я гладна оставих,
или петимна за пари?
Девет године как ходим,

девет сме паши изклали,
до девет хазни обрали.
- Еленке, млада войвода,
не ти се сърди дружина,
че си я гладна водила,
а ѝ е мъчно и тежко,
че има жена войвода
при толкоз мъже юнаци.
- Иванчо, кючук байрактар,
като е такваз работата,
бръкни ми коюн джобови,
извади пръстен канташен
и го на бука закачи,
наред дружина да мине,
пръстена наред да мери,

който пръстена прокара,
той ще ни бъде войвода.
Вървели наред юнаци,
никой пръстена не прокара,
най-сетне мина Еленка -
щом ѝ пушката пукнала,
пръстена пада от бука,
дружина виква в един глас:
- Ти ще ни бъдеш войвода!

ПОКРАЙ ДУНАВ

(бавна хороводна)

Покрай Дунав шетат, мамо, млади българчета, | 2
млади българчета, мамо, верни войничета.
Бели коне яздат, мамо, тънки пушки чистат, | 2
френгии сабли острат и се Богу молят
Дунав да преминат, мамо, у Русчук да влезнат, | 2
Русчук да разбият, мамо, Осман да уловят,
глава да му земат, мамо, на щик да я турнат, | 2
китка да я кичат и "Ура" да викат.
"Турци победихме, мамо, Осман уловихме!"

ХАЙДУШКА ПЕСЕН

(романс)

Ден денувам в кътища потайни,
нощ нощувам във пътища незнайни.
Нямам нийде никой, нито татко, майка, | 2
татко да ругае, мама да ридае.

Море сал си имам таз Пирин планина,
ой, Пирин планино, Цариградско вино.

С врага си врагувам с вяра зарад вяра,
с блага си благувам мяра зарад мяра.

Нямам братец, сестра,
братец да ме хвали,
братец да ме хвали, | 2
сестра да ме жали.

Море аз си имам сабя халосия,
море люта, люта одринска ракия.
Море майко, майко, ти, Пирин планино, | 2
ти, Пирин планино, Цариградско вино.

ДЕВОЙКА ПО ГОРИ ЗАМРЪКНАЛА

(хороводна)

Девојка по гори смил е брала, 2	Вълчан айдук братинство не приема. 2
берешком е в гори замрѣкнала, 2	Той се моли на ясното слънце:
нашли са я петдесет айдука, 2	- Скоро зајди, зајди, ясно слънце, 2
отдалек им се девојка кланя, 2	да изгрее ясна месечинка,
а от близо рака цаливала. 2	да полегнем с девојче на скути, 2
Вси айдуци братинство прие­мат, 2	да целуна сладките му устни. 2

КАВАЛ СВИРИ НА ПОЛЯНА

Текст: Хр. Ботев

Кавал свери на поляна, на поляна край горица, млада хубава Стояна търчи с менци за водица. 2	Ой, изкочи стара мама на висок и хубав чардак, ахна, викна и заплака като виде свилен байрак, 2
Из градини крещи, вика омразната нейна стринка: - Полудя ли, мар Стояно, 2 та отиваш толкоз рано?	че се байрак там ветрее сред юнаци, сред дружина, а Стояна се белее в прегръдките на Дойчина. 2
Стој почакај д'идем двама, па се спусн к нейна мама да ковлади тя Стояна, 2 че отива на поляна.	Хей дружина, хей станете ей я, иде, погледнете - туй е мойта горска птица, 2 туй е мойта годеница.

РАНО РАНИЛА БУЛЯ ТУДОРА

(народна)

Текст и музика: Ал. Зашкев

Рано ранила буля Тудора,
Тудора - млада невяста,
бяла погача месила, | 2
мъжко си чедо земала.

Ке иде в гора зелена,
на големата полена,
на хайдушкото сборище, | 2
либе си хайдутин да види,

що си у гора отиде
със свои верни другари
с турци си сили да мерат,
род и родина да бранят.
Тудора, млада невеста,
нея си дома остави
при стари татко и майка
със мъжко си чедо на ръце.
Чула Тудора, разбрала,
че в село турци ке дойдат,
мъжки си деца да сбират,
султану войска да дадат,
абери Тудора да носи,
първо си либе да види.
Вървяла, що е вървяла,
през равно поле широко,
стигнала гора зелена,
срещнала турска потеря.
Турци Тудора думали:
- Тудоро, бела българко,

къде си, моме, тръгнала,
по тая доба никоя,
през това поле широко,
към тая гора зелена
със мъжко чедо на ръце,
мъжко си чедо невръстно.
- Ашколсун, аго Бимбаши,
Аллах да ми е свидетел,
ази съм, аго, тръгнала
низ това поле широко
да диря биле лековно,
че мъжко ми чедо болнаво,
него си, аго, да цера,
султану войска да пратя.
Нали са турци будали,
вера Тудора хванали,
по живо, по здраво
са я пуснали
да дири биле лековно,
мъжко си чедо да цери,

султану войска да прати.
Че си Тудора отиде
на хайдушкото сборище,
тамо си либе завари
със своите верни другари,
че им погача подари
и им хабера проводи -
да видят млади хайдути,
що либе им е Никола.

Я НАДУЙ, ДЯДО, КАВАЛА

Текст: Хр. Ботев

Я, надуй, дядо, кавала,
след теб да викна, запея
песни юнашки хайдушки,
песни за вехти войводи,
за Чавдар страшен хайдутин,
за Чавдар вехта войвода.
Да чуят моми и момци
по сборове и по седянки,
юнаци по планините
и мъже в хладни механи
какви е деца раждала,
раждала, ражда и днеска
българска майка юнашка,
какви е момци хранила,
хранила, храни и сега
нашата земя хубава.
А мен ме, дядо, додея,
любовни песни да слушам,
а сам за тегло да пея,
за тегло, дядо, сюрмашко

и за своите си кахъри,
кахъри, черни ядове.
Тъжно ми е, дядо, жално мий,
ала засвири, не бой се,
аз нося сърце юнашко,
глас имам меден загорски,
та ко ме никой не чуе,
песента ще се пронесе
по гори и по долини,
долища ще я повторят,
тъгата ми, дядо, ще мине,
тъгата, дядо, от сърце,
пък, който иска, да тегли -
тежко му няма да кажа?
Юнакът тегло не търпи,
блазе му, който умее
за чест и воля да мъсти,
доброму добро да прави,
лошия - с ножа по глава,
пък ще си викна песента!